

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“, a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter. (Az általalok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ czim alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhhoz, 1895. márc. 6-án.

Előfizetési árak:

Egészévre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára 5 kr.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.

Szerkesztőség: Jókai-utca 10.

Adóhivatalt: Szammer Imre könyvnyomdája.

Menjünk Kinába.

Mig az angolok Dél-Afrikából várják a híreket, melyek újabb és újabb csapásokat hoznak, addig mi a delegációk ülésai elé nézünk olyanformán, mint a honnan nem várt kalamitások érhetnek bennünket. Legutóbb a külügyminiszteri exposé felhívta a delegátusok figyelmét a haditengerészet szaporításának szükségességére. Ez már valóságos csapás számba megy. Kvótánk és a tisztikar fizetésének emelése mellé, most még a haditengerészet növelése lesz szükséges, ezután majd újtelegyünk s ki tudja még mily czimen intéztámadást a delegáció a nemzet már is kiürült zsebje ellen. Most még csak a külügyminiszter kéri flottánk kiegészítését. Azután jön a hadügyminiszter s a többiek. Milliók kellene még, mert nagyhatalmi állásunk molochja telhetetlen és mindég újabb áldozatokat követel.

A külügyminiszter exposéja érdekes reánk nézve azért is, mert indokolása mintha mézbe volna mártva. oly édeskésen adia elő haditengerészetünk növelésének szükségességét. Nem háborúra kell nekünk a sok új hajó; nem, az exposé csak úgy a sorok között azt engedti láttatni, hogy anyagi érdekeink előmozdítására. Külkereskedelmünk mindig fájó pont volt, s ha

most annak érdekében kell a hadi flottát növelni, úgy szűkkeblűség volna az áldozatok elől kitérni.

Az exposé arra is feleletet ad, hogy mily irányban kell külkereskedelmünket növelni. hol kell új piacokat teremtenünk? Úgy a sorok közül kiolvasható, hogy külkereskedelmünknek Kína felé kell gravitálni. E birodalmat most felosztják a nagyhatalmak, s ha el nem akarjuk szalasztani a jó alkalmat, úgy nekünk is kell ott piacot szereznünk. Ez oly nyereség volna reánk nézve, melynek értékét ma még mérlegelni sem tudjuk. Természetesen ennek első feltétele a haditengerészet növelése. Csakis erős flottával bírva állhatjuk ki a versen t más nemzetekkel s leszünk képesek tért hódítani Kinában.

Föl tehát — menjünk Kinába!

Sok milliók kellene ugyan ehhez, de mi az nekünk? Pénzünk az van elég, csupán az aggaszt bennünket, hogy hol helyezzk el? Egy jórész már elhelyeztünk kvótáinkban, ami még megmaradt, azt befektetjük hadihajókba, melyeken Kinába megyünk. És ha meggondoljuk azt, hogy sem szent István, sem nagy Lajos, sem hadverő Mátyás hatalmuknak legmagasabb fokán állva sem mertek arra gondolni, hogy Kinába menjenek, mi meg merünk, úgy nem kell kétségbeesnünk

jövünk felett. Oh a mi népünk nagyon életre való! Egy ezredévet megértünk a Duna és Tisza között, a másik ezredév ott talál már bennünket a Sárga folyam partjain.

És ehhez mi sem szükséges, csupán néhány millió forint hadihajókra, mert azok nélkül természetes, hogy nem mehetünk Kinába. Ez elől szűkkeblűen vissza nem vonulhatunk; nekünk a bécsi czopfot össze kell kötnünk a kínai czopfal. Külkereskedelmünk piacjai már is biztosítva vannak. Mert ha tekintetbe vesszük azt, hogy Urge Ignác hazánkia révén a mennyei birodalomban máris igen nagy ismeretségünk és befolyásunk van, úgy cseppet sem kell aggódnunk a külügyminiszteri exposé komolyságán és külkereskedelmünk jövőjén. Ez oly brilláns gondolat a külügyminisztertől, mely sötétben is fényt áraszt, s mely előtt a magyar delegátusoknak meg kell hajolniuk.

Amde a kvóta küzdelmeiben harapóssá lett magyar delegátusok még a külkereskedelem növelése czimén sem hajlandók új milliókat áldozni a haditengerészetre, miért is a külügyminiszter egy nagyot gondolva — mivel a magyar már e földön boldog úgy sem lesz kvótája miatt — tehát a mennyei birodalomban akarja az őt megillető részhez juttatni.

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCZÁJA.

Fehér ózsák.

Irta: Jean Aciard.

Mikor a sárgásszürke égbolton sápadoz a napfény, mikor a levegőben finom fátyolként imbolyog a ködös párázat, mikor a kavicsos uton megröppen félve a leballott levél... Louise beburkolódik meleg shawljába. Borzong a sápadt napfénytől, a hűvös, párás levegőtől s a száraz levél zörrenése szívébe nyilallik.

— Gonosz a természet is, suttogja magában... Gonosz itt minden, minden. Ha most szép őszi nap volna, sugárzó reggel, bányafelhős égbolt, mintha a nyár csak a jövődő viszontlátás reményében bucsúznék a környéktől: milyen édes elmulás volna az! Legalább fulánkja ne volna a fájdalomnak, a szív is lassan haldokolna, bűbajos melankóia kísérsé a kimálást... De így rettentő a halál...

Ha eljönne hozzá a Halál, ugy, mint a görög mesék mondják, szép deli ifju alakjában, mákvirágból font koszorúval a fején, lefordított fákllyával a kezében, finom ajka körül szomorú, de bájos mosolylyal és azt mondaná neki: Jer velem, én megszabadítlak kinjaidtól, az örök

csalódás világból elviszlek az örökös béke országába, a hol üdvösség lesz a részed, mert tisztá vagy, ártatlan, — ő elmenne vele örömet.

De az a Halál, a ki őt lesi, nem ölt ilyen bájos alakot. Az a Halál aszott képű, csörgős csontu öreg, a kinek karjai ijesztők, mint a fák letarolt ágai, hangja süvölt, mint a szél, mely nem tud megpihenni. Ez a Halál várakozik öreája.

Ki hitte volna valamikor! Ebben a kertben fakadt ki a boldogság virága. Pierre hazajött Párisból, mint nagylajusos diák. Ismerték egymást gyermekkoruk óta, a mikor együtt játszadoztak a nagy fák alatt. Mikor hazajött látogatába, már egész ember volt, megtermett és komoly. Minden délután együtt voltak a kertben, a padon, mely egy rózsabokor tövében áll.

Hatalmas bokor... Rózsanyiláskor tele van száz meg száz virággal... Ez a bokor maga a virágzás, maga az élet, mely ezer titkot takar és ezer kérdést vet föl az ember elméjében. Annyi rózsza terem rajta, hogy egy emberi élet hosszu utját tele lehetne hinteni a virággjával.

Es ez a rózsabokor az egyetlen, mely termő-erejével még az ős pusztító hatalmával is dacolni mer. Elhullatta virága javát, de azért a levelek között elég sűrűn fehérlik még

a gyönyörű formájú rózsza, az egész bokor virágos oázis a pusztulás sivatagában.

Louise összerezzen, a mikor meglátja. Aztán közelebb megy a bokorhoz s megáll előtte.

— Hazudtál, gondolja magában... Hazudtál, mert te adtál reményt, te adtál biztatást... De te is csak büntársa voltál annak az áruló-nak, annak a hűtlennek. De ki is hitte, ki is hihette volna, hogy így fordul meg a sors, mely olyan nyájasan mosolygott rám s annyit édes órát, oly zavartalan boldogságot ígért. S ki tudja, talán én magam vagyok a hibás... Sokat kívántam az élettől!... Kifüstöttem magamat, hogy Pierre lesz a férjem. nathelyest elvégti tanulmányait Párisban... Hogy haza fog jönni szépen, letelepszik itt minálunk s a jó Cornille abbé össze fog adni bennünket... Milyen bohó álom volt... Az első esztendőben még csak hü maradt hozzám Pierre, de azután...

Louise leroskadt a kis padra, mely a rózsabokor tövében áll.

Pierre csakugyan hűtlen lett hozzá. Már a második esztendőben elfelejtette. Pedig nem volt rossz fiu s hozzá jó nevelést kapott. Fogadkozott, esküdözött volt, hogy sohasem felejtí el gyermekesztendőink kis pártását, s elfelejtette mégis. És ha csak ez volna. De az öreg Brieu xné, a ki a férjét operáltatni vitte Párisba, találkozott Pierre-rel

STEININGER SÁNDOR divat-, vászon- és fehérnemű üzletében a legdivatosabb őszi és téli kelmék, kitünően mosható francia pargetok nagy választékban, rendkívül olcsó árakért szerezhetők be. Kész női és gyermek felöltők, szörme és szövet gallérok, remek választék és feltűnő olcsó árakért szintén **Steininger Sándor** Székesfehérvár, Nádor-utca 2. számú üzletében kaphatók. (Polák cipézz átellenében.)

250. — 15

Mai lapunk 6 oldal.

A kivitelre szolgáló czikknek, melyek hivatvák külkereskedelmünk föllendítésére, bővében vagyunk. Hazai ipartermeleánk produktumai külpiacz hiányában most raktárakban vannak főlhalmozva. A tulipántos láda, a kalotaszegi varrottas oly speciálitásai iparunknak, melyek bizonyára nagyon kapósak lesznek Kinában. E téren nem versenyezhet velünk egy nemzet sem. Más kiviteli iparcikkkel nem rendelkezünk ugyan, de ezeknek okvetlen piaczot kell szereznünk Kinában. Ausztriának van rengeteg bazáripára; idehaza már senkinek sem kell, de Kinában boldondulni fognak utána, csak piacza legyen. Mindeme roppant előnyök elérésére a külügyminiszter nem kér mást, csak néhány milliót új hadihajókra.

Ámde a külügyminiszteri exposé ka landos vágyakozásának mielőbb szárnyát kell szegni, mert nekünk sem kedvünk, sem pénzünk nincs arra, hogy az osztrák iparnak piaczot csináljunk Kinában. Szép volna az, ha magyar lobogó alatt, magyar hajók hasitanák az oceánt és hordtanák iparcikkeinket szét a világ minden része felé, de pusztá ábrándozás, mikor azt látjuk, hogy a nyomoruság sarába fulladozik iparunk és kereskedelmünk.

Nekünk nem lehetnek oly vágyaink, melyek kivihetetlenek s meg kevésbbé áldozhatunk oly eszmék kivételére, melyek ábrándosak. Nekünk természetes piaczul kínálkozik külkereskedelmünk növelésére a Balkán. Ezt a tért kell meghódítanunk, itt kell a versenyt kiállanunk s akkor föllendül külkereskedelmünk. Erre pedig nincs szükségünk új hadihajókra. Mi tengeri hatalom soha se leszünk, legalább elhibázott politika volna erről ábrándozni. Mi szükség tehát növelni hadi flottánkat? Kalandos eszmékert nem áldozhatunk milliókat, különösen nem most, amidőn idehaza a legrosszabbul állnak ügyeink. A magyar

delegátusoknak tehát a külügyminiszter exposéjában fölhozott haditengerészet növelését a leghatározottabban ellenezniök kell.

Botrányhajászat.

Az elmúlt hét folyamán oly jelenetek játszódtak le a képviselőházban, melyek erősen emlékeztetnek bennünket az ex-lex korára. Csakhogy abban az időben indokolt volt a méltán fölhaborodott szervezőlélyek gátat nem ismerő hullámszája, míg most semmi sem motíválja azt az inparlamentáris hangot és harczmodort, mely a lefolyt hét botrányát képezi. Nem is más az, mint a szomorú emlékü közel-múlt harczmódorának följajtása minden ok nélkül.

E botrányhajászo kitérése a turbulens elemeknek szomorú képét tárja elénk parlamentáris életünknek. Azt látjuk ugyanis, hogy nagyon fontos, sokszor életbevágó kérdések tárgyalása minden ellenkezés, minden vita nélkül történik, kritikát senki sem mond, senki nem szól a kérdéshez s egész könnyelmű nébá nonszággal átbocsátanak minden szűrő nélkül fontos tárgyat, csak azért, mert az unalmas s nincs benne semmi eleme a skandalumnak. Amely kérdésben azonban alkalmas elemek vannak a botrányra, abból csinálnak országraszóló botrányt s ha megcsinálták, nyugodtan mennek ebédelni.

Parlamentáris életünkben hiányzik a nyugodt megfontolás, komoly megítélése a helyzetnek és tárgynak. Pedig a paktum után azt hittük, hogy komoly törekvéssel láthatunk a munkához abban a szellemben, melyet új emberek ígértek s a legkomolyabban fíntartani is akarnak. Mire való tehát a régi idők fegyvertárából előszedni a legdurvább fegyvereket, melyek a maguk idejében igen jók lehettek, de ma igazságtalanok, sőt veszedelmesek.

A kormány ugyanis törekszik jóvá tenni

a könnyelmű elődök hibáit; legalább ígérte s komoly munkásságát látva hihetünk is neki — nem örültséggel határos könnyelműség-e tehát e munkásságot megakasztani oly jelenetek fölidézésével, melyek botrányosak, s a melyek nemcsak nélkülözik a józan észet, de illojálisok is, midőn a koronát minden czél nélkül, csupán tájétköző dühtől vezéreltetve, oda állítják a napi surlódások kövei közé.

Titkos és illetéktelen törekvések malmára hajtja a vizet e botrányhajászat, melynek mi célja sincs és mindenek fölött okatlan mert botrányok előidézésével a nemes törekvéseknek lehet szárnyát szegni, a munkásságot meg lehet bénítani, de czélt érni nem. Nagyon rossz szolgálatot tesznek tehát a hazának azok, kik némi jelentéktelen dolgot felfajva, abból oly skandalumot csinálnak, mely míg egy részt bénítólag hat a további munkásságra, addig másrésztől a külföld ítéletét hívja föl ellenünk.

Az Oltáregyesület titkári jelentése.

„Gyönyörűségem telik benne, gyönyörűségem az emberek fiaival lennem“. Kiről mondja a bölcs, hogy gyönyörűségét találja az állhatatlan emberek társaságában? Jézusról! Jézus miálta bizonyítja be a bölcs szavainak igazságát? Azáltal, hogy a kenyér és bor színe alatt lelkével testével, Istenségével s emberségével jelen van a legméltóságosabb Oltáriszentségben. S minő egyesületnek állunk mi szolgáltatásban? A jámbor társulatok legmagasztosabbjának, az Oltáregyesületnek czéljait akarjuk mi megvalóítani! Vajjon mi a czél? Hónaponként legalább egy óráig virrasztani az Oltáriszentség előtt s imádni Jézust, továbbá odahatni, hogy ne hiányozzanak még a leghagyottabb templomokból sem a szükséges egyházi szerelvények s szem előtt tartassanak e tekintetben is az egyházi szabványok. De boldog Isten! azt kérdik, hogy mit lehet egy óráig az Oltáriszentség előtt csinálni? Mit? Imádni, szeretni, hálaalkodni s kérni. Mit csinál a szegény a gazdag ember előtt, mit a beteg az orvosnál, mit csinál az éhes a gazdagon megrakott asztalnál vagy a szomjas a kristály forrásnál?!... Igy érez-

az utcán s a jó asszony nagyon elszégyelte magát. Hogy is ne, mikor Pierre egy ezirán ütözött hogyvet hozott a kádján. És még azt sem lehetett mondani, hogy Briexné talán föllentett. Szó sincs róla, nagyon pletykás asszony, ross-akarója mindenkinek, talán azért is büntette meg az Isten a férje betegségével. Nem is Briexnének hiszi ő el, hogy Pierre megtelekezett magáról. Többet őrá bizonyosság Briexné szavainál a Pierre levele, melyek egy idő óta mind gyérebben érkeznek s mind rövidlebbekké válnak. A dolgot egészen világos, nem szorul meg yarrázatra.

De annál elviselhetlenebb!

Arra Pierre nem is gondol talán, hogy egy életet zuzott össze. Igaz, kétségtelenül igaz, hogy ez az élet neki volt szánya, de nem azért, hogy összezuzza. A gyermeknek sem azért adják kezébe a játékszert, hogy eldobja, hogy összetörje. A rossz gyermeknek mégis csak azt tesszik. És Pierre rossz gyermek.

De még sem tud gyűlölettel gondolni rája. Lehetetlen volna is. Azelőtt viczámán szerette, most hájaldalmasan szereti, ennyi mindössze a különbség. Pierre el tudott szakadni tőle s ezzel bizonyosságot adta annak, hogy szerelme nem volt igaz; ő azonban nem tud elszakadni Pierre-től, mert szereti. Szereti mindazok ellenére, a mik történtek.

Hűvös szellő kerekedik. A fehér rózsalevelek mint illatos hópihék szállanak le a földre. Louise egész testében összeborzong. Fülveti szemét s ime, a kert fehér kavicsos gyalogutján egy fekete alak tűnik föl. Lassan jó a rózsabokor felé.

Louise kiáltani akar, de torkán akad a szó. Igézet-e ez, vagy valóság? Ez nem lehet

Pierre és mégis — ő. Pierre barnapiros arcu, vidámképű legény volt, az a fekete alak, mely lassan közeledik feléje, halovány, sápadt, szomorú és mégis — Pierre.

Louise föl akar kelni a padról, de egy gyöngye sikoltással visszahanyatlik.

A fiatalember erre odarohan a padhoz s mire a leány magához tér, Pierre már előtte térdel és bűnbánóan csókolja a kezét.

Louise! Szeretsz-e még?

— Louise szomorú, szemrehányó tekintettel nézi a fiút.

— Tudom, hogy Briexné elmondott nektek mindent. S a mit el nem mondott ő, azt kitaláltatok a levelemből. Oh, nem haragszom Briexnéra egy csöppet sem, mondhatnám, ő volt a jó angyalom, akit megmentésemre küldött az ég. Oh, a Gondviselés utjai kifürkészhetetlenek. De lásd, attól a pillanattól fogva, hogy megláttam Briexné, olyan erős lelki-furdalásokat éreztem, hogy nem volt többé se nyugtom se maradásom. Eleinte azt gondoltam, hogy irok. De aztán fölhagytam ezzel a tervvel s arra határoztam el magamat, hogy férhöz illő módon fogok vezekelni. Igen Louise vezekelni. Tudom, hogy bűnös vagyok, de érzem azt is, hogy megérdemlem a bocsánatot. Lásd, te nem tudod, mi az a Páris. Én sem tudtam azelőtt, de most már én tudom. Tapasztalatlan, ostoba fickó voltam s igazán a magam hibája nélkül kerültem bele a veszedelembé. De nem mentegtem magamat. Bűnös vagyok, meg aztán nem akarok megfosztani téged attól az elégtételtől, hogy te bocsátsd meg nekem. Mondd, megbocsátasz?

Louise fölkel a padról.

— Nem szólsz? Elhagysz? Felelj, Louise.

A leány szomorú és mégis boldog mosolylyal a rózsabokorra mutatott.

— Emlékszel-e, Pierre? Mikor utoljára voltál itthon, ez a bokor tele volt fehér rózsával. Most csak itt-ott van még rajta virág. Ilyen volt az én szívem is — akkor. Teljesdedtele volt virággal. Azóta szél járt, vihar járt mifelénk s letarolta a virágokat. A mi még megmaradt, Pierre, ugyanis tudod, hogy csak neked nyílik. Magad rövidítetted meg, Pierre, a saját kincsedet tékozzaltad...

— Louise! Tudod-e, hogy ez a rózsabokor nyílni fog újra s újra tele lesz fehér virággal? A te szerelmed nem tudna túltenni egy rózsabokron? Magamra vállalok minden vezeklést, belenyugszom mindenbe, s mit kívánsz tőlem, hiszen tévelygésemben csak megtanultalak még jobban becsülni, csak azt mond meg nekem, kivirulnak-e újra a fehér rózsák?

— Rajtad áll, Pierre. Majd meglátjuk, milyen lesz a tavasz. Mert ha sok eső és sok köny fog hullani, ha nem lesz napfény és nem lesz boldogság, akkor, Pierre, virágtalanul fog állni a bokor.

— Hát megbocsátasz?

— Sohasem haragudtam. Szenvedtem.

— Ne mond ez, Louise. Haragodat inkább elviselem.

— Ne beszéljünk többet róla. El akarom feledni.

— Oh Louise, ha tudnád mily boldog vagyok...

S miközben a borzongató, hűvös szellő egyenként verte le a bokorról a halvány rózsaszirmokat, ők már az új tavaszban jártak, a melyben a nagy rózsabokor tele van fehér virággal.

nek, kik hittel nézik az Oltáriszentséget! Ah, de hányan értik, hányan méltányan méltányolják az Urnak ennyi kegyességét?!

Mily nagy kegynek tartaná az ember, ha egy nagy urnak, mondjuk a királynak palotájában lakóhelyet kaphatna! De hisz a templom, a kápolna, nem Isten háza, nem a királyok királyának palotája-e? S ha a király nem szígyenli, hogy az alattvalók pénzéből építik, ékesítik, díszítik palotáját, talán a legnagyobb Ur, a Királyok Királya restelli, hogy az ő követőinek, gyermekeinek filléreiből ékesítik s látják el a szükségességekkel lakóhelyét, templomait? *Vajjon nem méltó-e ezen sz. ügy a melegebb pártolásra?* Ha e legszentebb ügy még jobban érdekelné az embereket, lehetetlen, hogy századvégünknek az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus iránt tanusított közönye s e közöny dermesztő jege azok szívében és lelkében, kik jelenleg a hitelenség, az ész és szabadelvűség a szeretetlenség sivatagjain, vadonjaiban, mondjuk a bűn s erkölcsi tepedés árnyékában, kétségbeesetten vergődve, reménytelenül ülnek, mondok, ha még nagyobb lenne e legszentebb ügy iránt az érdeklődés, lehetetlen, hogy a Szentséges Szív szeretetének megétől lángra ne lobbannának a hitetlen emberek. S mily öröme lehet a népnek, a kath. hívőknek, a midőn lelkipásztora elmondja, hogy a pár királynak, a melyet az Oltáregyesület céljaira adományoztak mások adományával száz forintokká lettek s mily bensőséggel rebeg háláimat az a hívő nép a kegyes jötevőkért, a mikor az elavult egyházi ruhákat ujjakkal látja felcserélve s mint váltja fel a szégyent az öröm, midőn lelkipásztorát az Ur szolgáljához méltó egyházi öltönyökben látja végezni a szt. ténykedést. Ezen óhajandó eredményeket pedig *egyházmegyénkben mindenütt csak úgy érhetjük el, ha az egyházmegye területén már megalakult, vagy a jövőben alakuló fiók egyesületek csatlakoznak a Székesfejérvári Központi Anyatársulathoz, az a beiratkozott tagok a begyűlt tagdíjakat beküldik s ha a püspöki körlevelekben megjelent módon felszerelt nyomdványokkal a szükséges egyházi szelvényeket ismét féléremeljük, miként ez a legutóbb november 9-én Budapesten tartott országos konferencián is hangsúlyoztatott. „Központi”, „Anyatársulatnak” neveztem egyesületünket azért, mert mint mint 1898. december 9-én püspökhatalmával elismert egyesület, 1898. december 13-án a római főtársulattal egyesített s így önállósá lett.*

Habozva tettük meg e nagy lépést, hisz Tertullian szerint még tegnapiak voltunk, de a budapestiek azon értesítéssel, hogy Róma kívánsága az — hogy minden egyházmegyében ily önálló központ létesítenessék, a melyek majd egymás közt, főleg a budapestiekkel fognak találni összekötő kapcsolat egymás gyámolítására — aggodalmainkat eloszlatta. Vetésünk pedig az Oltáriszentség éltető melege mellett bőven meghozta gyümölcsöt; hogy a tagok számában s így az alamiznában is gyarapodva kettős célunkat könnyebben megvalósíthatjuk, az édes Jézus kegyelméből Önöknek köszönhetjük Méltóságos Előnök, mélyen tisztelt választmány s terjesztőnk! Az Önök önfeláldozása, kitartó munkássága legyőzött minden akadályt s tette lehetővé, hogy az 1899. ben befolyt tagdíjakból 588 firt 34 krt fordíthatunk szegényebb sorsu templomok felszerelésére! Onkéntes adományokban fen volt hiány: dr. Szabady Józsefné, Nedeczky nővérek, özv. Szabó Sándorné, özv. Bóday Józsefné, az árva-ház irgalmas néniének, a szathmári nővéreknek ajándékairt s ez utóbbiaknak egész éven át tapasztalt figyelméért alkalmunk nyílik ismételve köszönetünket hangoztatni. Megemlíthetem, hogy a múlt év december hónapban az egyesületünk tagjai részére szent gyakorlat is tartatott s az Oltáriszentség ünnepein s az azzal kapcsolatban levő körmenteken való részvétellel kötelességünket teljesítve, egyuttal az áhitatos buzgóság emelésére mint egyesület is hozzájárulhatunk.

Ha még a nagy figyelemért s érdeklődésért, a melylyel a mélyen tisztelt Urhölgyek a tavaszszal megtartandó első kiállításunkat kísérik, Jézus nevében köszönetet mondok, keretét adtam egy évi működésünknek! Áldassék vég

nékül és dicsőítessék a legfelségesebb Oltáriszentség most és mindörökké!

—Köri-Ferencz
Oltáregyesületi titkár.

UJDONSÁGOK.

— **A villamos világítás.** Nagy Ignác és társai tegnap 4 órára fajragaszok útján hívták értekezletre a villamos világítás iránt érdeklődő közönséget a városház nagytermébe. Az értekezleten mielőgy százan vettek részt, jórészt a kereskedő és iparos osztályból. *Havranek József* polgármester hosszabb beszédben ajánlotta a város fejlődésére felette fontos új vállalatot s jelezvén, hogy a feltételek már az illetékes miniszterhez terjesztettek, azon reményének adott kifejezést, hogy a város közönsége, saját érdekében is előre fogja segíteni az immár előre haladt ügy megvalósulását. *Wolf Sándor* mérnök ezután szakszerű magyarázat kíséretében bemutatta a villamos lámpák mintáit s azok beszerzési feltételeit ismertette.

— **Az új színigazgató.** *Halmi Lajos* ma ideérkezett és miután a színházi zenekar dolgában a honvédparancsnoksággal már teljesen megegyezett, csak a szerződés megkötése van hátra, a mi a ma este tartandó színügyi bizottsági ülésben lesz elintézte.

— **A vasárnapi munkaszünet felfüggesztése.** *Hegedűs Sándor* kereskedelmi miniszter Budapest főváros kivételével valamennyi magyarországi törvényhatósághoz a következő rendeletet idézte: „Tekintettel arra, hogy karácsony-estéje ez évben vasárnapra, az újév napja pedig hétfőre esik, és a nagyközönség az ezen ünnepek alkalmából szokásos bevásárlásokat rendszerint az említett ünnepek megelőző napon szokta teljesíteni, — a belügyminiszterium vezetésével megbízott m. kir. miniszterrelük és a földmívelési m. kir. miniszter urakkal egyetértőleg kivételesen megengedem, hogy a f. évi december 24-ére és 31-ére eső vasárnapokon az 1891. XIII. t. cz. 3. alapján 1892. március 5-én 14847. sz. a. kiadott rendelet II. t. 2., 3. és 4. pontjai alatt említett ipari és kereskedelmi telepeken az ipari munka, illetőleg adás-vevés egész napon át végeztesseék.

— **Jótekevény-célú előadás.** A székesfehérvári kereskedelmi akadémia segítő egyesülete javára, a székesfehérvári színházban december hó 21-én színelőadás és hangverseny tartatik következő műsorral. I. „A Másoló” Dramolet egy felv. írta *Mailhoc*. II. Hangverseny. 1.) „Simon Judith” Kiss Józseftől, szavalja *Holtóczy Ilona*. 2.) „Legend” Hoffman meséiből, éneklé *Nagy Imre*. 3.) „Nagy ária” Hugenották cz. operából, éneklé *Réthly Lina*. 4.) „Roboz Agnes” ballada Kiss Józseftől, szavalja *Gazdy Aranka*. 5.) a) *Ed. Poldini*. Three Serenades, opus 22. b) *Liszt*. II Magyar Rhapsodia zongorán előadja *Berényi Aladár* zenetanár Budapestről. 6.) „Nagy Ária” „Alarczobál” című operából, éneklé *Szentmiklóssy Béla*. 7.) „Margaréta” zenés monológ, előadja *Szalóczy Irén*. III. „Robinsonok” vigjáték egy felvonásban írta *Makai Emil*. A re. d. kívül élvezetesnek ígérkező előadásra előre is felhívjuk a közönség figyelmét.

— **A tüzoltó egyetből.** A városi önkéntes tüzoltó egylet parancsnoksága e hó 7-én ülést tartott, melyen egyebek közt elhatározták, hogy a külvárosokban több tapasztalt tüzrendészeti szabálytanulmányok való tekintettel megkeresik a városi tanácsot az iránt, hogy az említett területen újított hivatalos személt tartson

s a szabályrendelet ellen vétőket példásan büntesse meg. Szóval csináljon egy kis rendet a kazalok körül. Ugyanez alkalommal fölkerik a tanácsot a vízemelő készülékek kijávitására is, melyek ezidőszent valósággal hasznavehetetlen állapotban vannak. Ez az intézkedés már azokból is felette kívánatos, hogy a tartós szárazság következtében a kutak vize meglehetősen lepadt s a tüzoltók adandó esetben csak nagy ügygyel-bajjal tudnak vizet szerezni. A minapi tüzesetnél erősen kompromitált tüzoltó a testület kötelekéből kizárattott s ellene bünvádi feljelentés fog tétetni. A színházi szolgálat ügyében legközelebb megkeresik az új direktort, hogy tekintettel a szolgálat terhes voltára, jövőben az inspekcziós tüzoltó-legénységének fejéknél 20, az örparancsnoknak pedig 40 kr. napi díjazást adjon.

— **Októberi civil-házasságok.** A magyar királyi központi statisztikai hivatal Havi Közleményeinek legújabb füzeté szerint október havában a magyar biróadományban 12.588 polgári házasságot kötöttek, amely számból Horvát-Szlavonországra 1461 házasság esik. Csúpn a magyar anyaországban kötött 11.127 házasságot véve szemügyre, ezekből aránylagosan a legnagyobb rész a Duna-Tisza közére esik, a legkisebb a Dunán túlra. A vármegyék közül aránylag Jász-Nagykun-Szolnokmegyében kötötték a legtöbb házasságot, a legkevésbé meg Arvában. Városi törvényhatóságaink közül Zomboré az első, míg az utolsó helyet Fiume foglalja el, ahol mindössze 8 házasságot kötöttek. A magyar korona országaiban októberben 141 vegyes házasság között 39 keresztény-zsidó házasság volt; még pedig 19 esetben keresztény-völégény vett el zsidó lányt, 20 esetben pedig keresztény lány lépett zsidó völégényvel polgári kötésre. Az 1862 vegyes házasság több, mint egy ötöd részében: 291 esetben jött létre megegyezés a születendő gyermeke iránt, még pedig 129, esetben az apa, 162 esetben az anya vallása javára. A legtöbb megegyezés, számszerint 208, a római katolikus vallásnak kedvez, a református fél javára 40, az ágostaiéra 24, a görög katolikuséra 11, a görög keletiéra 6, az unitáriuséra 2 megegyezés létesült. A 39 keresztény-zsidó házasság közül 7 esetben jött létre ily megegyezés, mindannyiszor a keresztény fél vallása javára. Tehát 32 esetben felekezetenek vagy zsidók lesznek a gyermekek. A haladás csakugyan gyönyörű.

— **Megszökött uhlánus.** A „Ferencz József” lovassági kaszárnya egyik lakója, *Mikóvicz András*, a slavoniai *Oresácból* való uhlánus, megcsömörlött a gyöngyélétől és e hó 7-én 6 óra tájban megszökött a kaszárnyából. Nyilván hosszú utra, valószínűleg hazá készült, mert szokésekor hat darab prófutot és három pokrócot vitt magával. Az ezredparancsnokság által értesített esendőrök most országszerte nyomozásba a megurott leventét.

— **Tolvaj vendég.** *Emperger István sárbogárdi* lakost meglátogatta egyik odaváló ismerőse, *Csuti István* s a két férfiú sokáig kedélyesen elbeszélgetett. A vendég távozása után a gazda észrevette, hogy öt darab ropogós tizes bankója, melyet *Csuti* szemelátára tett az egyik almáriumba, szőre-szálán eltűnt. Nyomban tisztában volt azzal, hogy a tolvaj nem lehetett más, mint látogatott és sietett jelentést tenni az esetről. *Csuti* kérdőre vonatván, mindent tagadott, azonban a háznál megejtett nyomozás alkalmával előkerült az ellopott pénz s így a lopás kétségbevonhatatlan rábizonyult. Az ügyes kezű embert följelentették a sárbogárdi járásbírósnál.

— **Éjjeli rablótámadás.** *Magyarosi Vendel pusztaszámori* béres a minap késő estig kvatérkázott a falu korcsalmájában s úgy tíz óra tájban hazafelé indult. A mint a sötét utcán ballagott, egyszer csak azt érezte, hogy valaki nyakon ütötte, még pedig oly erővel, hogy a földre bukkott. Főleszámoly *Altman Ferencz* béres-legényt látta maga előtt, kivel együtt

szolgál Kőny Károly birtokán. Azonban nem sok ideje volt a méltatlanokdásra, mert támadója most már torkon ragadta és fojtogatni kezdte. Magyarosi amannál jóval erősebb lévén, szintén belemarkolt a legény üstökébe, ki érezvén ereje hanyatlását, fejével intett az alig tiz lépésnyire ögyelgő pajtásának, hogy jöjjön segítségére. A megtámadott ember erre elkialtotta magát:

— Ferő, ne bánts, ugys megismertelek! A gonosz kolléga azonban nem sokat tördött a figyelmeztetéssel. Közben odaért a czinkos s most már ketten fojtogatták s közben ütötték a szegény ember, míg az látva, hogy nem bír velök, torkaszakadtából kezdett segítségért kiabálni. A brigantik erre elszaladtak, előbb azonban elszedték a pénzt s az óráját is laszakították. Magyarosi másnap jelentést tett a csendőröknel, kik Altmant elfogták és bekísérték a vaáli járásbírószághoz.

— **A kalandor.** *Kalmár Imre kis-kun-halasi* kerlészlegények ifju kora daczára már olyan mozgalmas multja van, hogy a kisebb kaliberű Robinzonok is megirigyelhetnék. Végigkalandozta széles e hazát, sőt a balkáni államokban is megfordult, hogy szakismereteit okszerűen gyarapítsa, de e mellett megvolt az a rossz szokása, hogy a hol pár napot töltött is, mindenünnen vitt magával valami emléket, a mit azonban senki sem adott a maga jószántából. Szóval lopott a jeles ifju, a mihez csak hozzáfért Legutóbb *Sárbogárdon* volt alkalmazásban, hol háziasszonyát érzékenyen meglapta, azonkívül a falubeli mesteremberektől sokat összevásárolt fizetség nélkül, *Brenyák* István órástól pedig egy értékes órát vitt el, mint mondta, „kipróbálás végett.” A napokban azután elünt a faluból s hazafelé vette utját, azonban a károsultak följelentésére utközben elfogták és átadták a *sárbogárdi* járásbírószághoz.

— **Szentek élete** cím alatt egy nagy vállalatot indított meg az előnyösen ismert Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság, melynek első füzetét most vettük. A művet *Dedek Crescens Lajos*, e kiváló egyházi író írta. Rendkívül kedves leírásban lépnek elének a kath. egyház egyes szentjei. Az író rendesen egy bájos epizódot szakít ki életükéből s ehhez fűzi az alak kidomborítását. Irálya gyönyörű, magyaros, könnyed, minden fölös szóvirágoktól ment és mégis csodálatos behizelgő és meggyőző erejű. A füzet külső kiállítása pedig egyenesen meglepő. Bizvást elmondhatjuk, hogy az egé z világirodalomban nem jelent meg szebben kiállított Szentek élete. A füzet élén *Tiry Gyula* festőművésznünknek remek alkotásában gyönyörködhetünk, melyet e kiváló művész a mező-keresztesi templom részére festett volt meg. Az eredeti színezést híven bemutató képen Szent István ősz alakja közé gyúlve látjuk a legkiválóbb magyar szenteket: Szt. Lászlót, Szt. Imrét, Kapisztrán Jánost, Szt. Margitot és Szt. Erzsébetet. A háttérből Hunyady János nemes fejé villan elő. A csoport egy oltár előtt foglal helyet és Szent István magasra emelt kezében tartja a szent koronát, melyet a fellegeken ülő Sztiz Máriának ajánl fel. Igen szép a Január hó jelentőségét magyarázó kép, melyet *Cserna Károly* rajzolt s mely egy bájos gondolatot: Jézus gyermek-ségét jelenti meg előttünk. A szövökzöti képek *Düver Albert*, *Sáclver* és *Bloemaert* kitünő fa-és röz metszetei után készültek. Igen emeli a mű értékét azon körülmény, hogy az író kiváló szult helyez a magyar szentekre és azokra, kik nálunk ósregi idóktól fogva kiváló tisztelnek örvendenek, valamint az egyes országok, testvérterületek, egyesületek, a különböző foglalkozások védszentjeire és mindazon szentekre, a kiket az egyes előforduló bajokban, szenvedésekben, nyavalyákban, szóval mindennemű életviszonyok között kiválóan segélyül hívni szokás. A mű 52 füzetbe van tervezve és egy füzet ára 25 kr. A művet, mely az esztergomi főgyűházmegyeyi hatóság jóváhagyásával jelenik meg, 6 színes, 50 fekete műlap és körülbelül 350 szöveg közé nyomott kép fogja díszíteni. Renkivül melegen ajánljuk e páratlan díszmű megszerzését minden keresztény családnak. Bájos, igen érdekes, csaknem érdekesítő s a

mellett tanulságos, szívet-lelket nemesítő olvasmányra fognak szert tenni. Megrendelhető minden hazai könyv- és papírkereskedőnél.

— **A Newyorki Germania életbiztosító társaság** Világossy Károlyt Székesfejérvártól bizta meg vezérigynökségével, Fejér-, Veszprém- és Tolnamegyék részére.

— **Aki fényesen szereti cipőjét**, az vegyen a világhírű Fernolent-féle fénymázból (suviksz) mely a bőrnek pompás fényt ad, a bőrt, puhává és tartóssá teszi. Ezen kitünő fénymáz allandóan friss minőségben kapható 2, 3, 5 és 10 krajczáros dobozokban *Langráf Gábor* és *Fia Bör- és Cipészeti cizkék nagykereskedésének Jókai-utca 8.* Ugyszintén színes bőrcipők, lakkbőr, kesztyűbőr *Scheureaux-cipőhöz* szükséges lakkok és krémek továbbá *Galoschnikoz vaio appretura* a legkitünőbb minőségben raktáron tartatnak. — **A legkitünőbb orosz bőrkencős, mely a bőrt puhává és vízmentessé teszi.** 1 kilós bádogdobozban 70 kr., 1 kilós fadóboxban 60 kr., ugyszintén 3, 5 és 15 kros dobozokban. — **A leghírnevesebb bőrfénymáz (lakk), mely fekete lábbelik, lószerszámok és kocsitökhöz különösen ajánlatos, továbbá patakenős, nyeregszappan bőrappretura** a legjutányosabb árákon. — **A legjobb 90 fokos denaturált spiritusz 1 liter 28 kr.** Naponta postai szét küldés.

Színház.

Fekete vér.

Decz. 7.

Dráma öt felvonásban. Irta: *Jókai Mór.*

Sohse éreztem ilyen kényelmetlennek a mesterséggel járó rendes téli foglalkozást, a mit még itt vidéken is szinkritikának neveznek, mint ezen az estén, mikor a nagy Jókainak egy újabb művéről kellene egyetmást elmondanom. Furcsa dolog is az, hogy én, a senki, a ki csak a lombok résein vetek egy-egy lopott pillantást a költészet örök sugaras, örök viruló berkeibe, utjába álljak annak, a választottnak, a ki ott szokott a Muzsákkal pajtáskodni és szemtelen képpel azt mondjam neki, hogy: boldogot tettél öreg, hogy im újfent arra a bánatos arcu Melpomenére vetted a szemedet! Mi közüm nekem ahhoz, hogy Zeusznak melyik leányával kaczerkodik a mester, főképen pedig mért kell azt nekem észrevennem, melyik nem akarja észrevenni, ha ezt ő maga nem veszi észre? Eleget figyelmeztetik mások, a benfentesebbek.

Hát megint egy színművet írt, nem a vén, azaz hogy az öreg, hanem az örökifju Jókai. Ugyanazokkal a hibákkal, mint a többit és ugyanazokkal a ragyogó színekkel, mint a többit. Mit törődik ez a nagyszívű ember holmi törvényynyé emelt theóriákkal, az emberi küzdelmek és gusztsuk megváltozott rendjével, ő marad a régi nagy mesemondó, a ki térdeire ültet beünket és mond búbajos hangon kopott históriákat, mint tesztem ez a mostani. Voltaképen azt példázza, hogy a ki a megvetett páriák törzséből születik, sosem tud fölemelkedni a nemesebb ideálkhoz, bárha születésénél fogva más atmoszférában nevelkedik is, mert a vére, az öröklött vér a becstelenségre predesztinálja; ellenben a nemes vér ivadéka a porban is megőrizi méltóságát, öntudatlanul. Ugy van-e, nem-e, kár volna, hogy akárki is törje a fejét miatta, mert, hogy ez a kifejlődés bekövetkezzék, egy olyan szituációt kell elfogadnunk, mely kivételesnek, sőt valószínűtlennek látszik, a minővel az életben vajmi ritkán találkozunk s csak a poéták fantáziájából eredhet. Az ilyen szélsőségek feszegetése manap igen hálátlan

vállalkozás, ma már könyvekben és színpadon olyan dolgokat keresünk, a melyből kiérzik az élet lüktetése. Ennek a forrongó világnak a való képét keressük, ennek az ideálját, ennek a büneit s néha, mintegy szükségképen, ezeknek a tanulságait is. A ki idegen ebben a forogtagban, az álljon félre és ne szóljo hozzánk érthetetlenül.

De hát igazunk van-e? Nem tudom, nem kereselem. Én megállók Jókai mellett és meghallgatom őtet. Nem vágok a szavába, mikor beszédközben szertelenségbe téved, hanem megvárom, míg elvonultatja előttem a mese alakjait s kiválasztom közülük a nekem tetszőket. Különösen pedig szeretem, mikor a hazáról beszél, a hazáról, melynek derűjét és szenvedéseit senki sem tudja nálánál szebben festeni. És ő mindig a hazáról beszél. Kérdezem, töletek, ti nagy-képu kritikuskok, nem dobbant-e meg a szívetek, nem pezsdült-e meg ereitekben a vér, az ő Zrinyijének és a többi nagy alakjainak szava hallatára, mikor még könnyebb volt a lelkesedések szárnya, mikor még nem voltatok kritikuskok, csak érző, rajongó fiatalok?

Im a hazát festi most is, nehéz szenvedésben s mutat valamit abból az örömből a mit a szomorodottak éreztek, mikor egy pillanatra kisütött a nap. Megmutatja azt a lánczot mely a mi kezünket törte föl, a nemes matronát, a ki a hazát gyászolja fekete ruhában, a lélegzetünket is ellenőrző poroszlót, a ki végül maga is megutálja hivatalát, s a talpnyaló magyart, a minő ma is van még elég, sőt több, mint valaha.

Két fia van a kétszeresen övegy Anna grófnének: Bardi Zoltán gróf az első férjétől és Lenke Simon a másodiktól, a néhai szegény generálistól. Zoltán végigküzdötte a szabadságharczot, míg mostohaöccse külső országokban mászkált az egyetemeken, a leveretés ntán pedig besorozta az osztrák és elvitték Itáliába. Simon hazakerült és ur lett a bátyja vagyonában, közben hivatalt vállalt a Bach kormány alatt és melleleg beléhabarodott egy Corinna nevű színésznőbe, ki azelőtt Zoltán menyasszonya volt, most pedig a hatalmas miniszter kegyencznője. Feleségül akarja venni a leányt, nem szerelemből, hanem mert e házasság révén reméli megvalósíthatni nagyratörő álmait, azonban anyja semmi áron sem akar beleegyezni ebbe a házasságba. Corinna kegyelme eszközöl ki Zoltán számára s ez megérkezik. Le akarja beszélni öcsesét a házasságról, mert megveti a kegyencznőt, ugy szintén hatalmi törekvéseiről is, mert ezzel a haza ellen vétkezik. Azt hiszi, öccse szereti a leányt s hogy kiábrándítsa, átadja neki a töle kapott leveleket. Ez azonban bosszút forral s a színésznőt Zoltán ellen lázítja, kit később alávaló fondorlattal börtönbe juttat, Corinnát pedig nőül veszi s vigan éli világát, miután zsirosabb hivatalt és bőságot kapott. Ekkor eléri a nemesis. Bátyja kegyelmet kap és kiteszi a szűrét az ősi kastélyból, majd később az októberi diploma után hivatalát is elveszti. Sőt mindezek betetőzéseül megtudja, hogy ő nem is a grófné gyermeke, hanem egy czigányasszonyé, a ki még csecsemő korában kicserélte a grófnéval, kit azóta Barkó Pál néven, mint híres czigányzenészt, ismert meg a világ. A tönkre silányított stréber most párbajra hívja Zoltánt s már pisztolylyal állanak egymás ellen, midőn egy levélből megtudja, hogy a felesége is megcsalta s ekkor megőrül a többi becsületes ember pedig boldog lesz. Eddig a mese,

melyben csak a rokonszenves mellékalakokat és a megkapó korfestést tudjuk igazán élvezni.

A szereplők igyekezettel játszottak, bár némelyikükön meglátszott, hogy nem volt elég idejük a hirtelen előrántott darab betanulására. *Borsitzky* Ilona, akit eddig kizárólag komikának ismertünk, ma komoly volt és méltóságos az öreg grófné szerepében s mindenkit kellemesen lepott meg érzéstartó játékaival. *Gazdy* Aranka nagy intelligenciával játszotta meg Corinnát s mindvégig érdekes tudott lenni ebben a meg lehetőségen hálátlan szerepében. Pompás öreg cigányasszony volt *Breznai* Anna s *Pálfi* Mariska kedves Csizera. A férfi szereplők közül legjobban kivált *Deéri* ez a sokoldalú színész, ki talán legotthonosabban érezte magát a silánylelkű Simon báró szerepében Már külső megjelenése is az intrikus szerepkörre utalja (talán csak nem haragszik meg ezért a nyílt szóért) és ez estén valóban remekelt. Nagy erővel mutatta be azt a szeretet nélkül való embert, a ki a leghitványabb önzésnek valóságos inkarnációja, utolsó jelenetében pedig megkapó közvetlenséggel fejezte ki a lelkében kiülő indulatok hullámzását a megőrülésig, mely igazán mesteri volt. *Kalmár* (Zoltán gróf) nemes páthosszal domborította ki szerepének érzelmesebb részeit. Ebben néhol példát vehetne róla *Szentmiklósi* (Barkó) ki valósággal elszavalta a hatásosabb jeleneteket. *Kovács* kitűnő Bach huszár volt, *Szepessy* nemkülönben. *Krémer* ügyesen ábrázolta a „kisztihand“ magyart. F. - y.

Decz. 8.

Két zónaelőadás, zsufolt ház előtt. Délután jórészt csupa mosolygó gyermek sereggel telt meg a nézőtér s ez a hálás publikum dagdra tapsolta a tenyerét érzékeny történetén ama kedves *Hőhétkorának*, a kit *Gazdy* Aranka játszott igen poétikusan. A többi szereplők is segítették, méltó diadalra vezetni a megsanyargatott ártatlanságot. Este *Szulamit* ment hatodszor, tekintettel a zónára, fokozott érdeklődés mellett, a megszokott jó előadásban.

— **Gazdy Aranka jutalomjátéka.** *Gazdy* Aranka, szintársulatunk drámai művésznője e hó 12-én tartja jutalomjátékát. Ez alkalommal a „Szerelmem iskolája“, *Rákosi* Jenő nagybecsű romantikus színműve, kerül előadásra, melyben *Gazdy* Aranka legjobb szerepei egyikét, *Stellát* fogja játszani. Részünkről merőben felesleges volna ez ötletről nagyhangú frázisokkal figyelmeztetni a közönséget, hogy lehetőleg emlékeztessék igyekezzenek tenni *Gazdy* Aranka jutalomjátékát, valószínűleg az utolsót, mely alkalmat nyújt a mi szeretetünk megbizonyítására. Reméljük, hogy a nemesebb izlésű közönség ezuttal méltó érdeklődést fog tanusítani s valahára egy komolyabb estén is megtölti a színházat, hogy a mi büszkeségünknek nevezett művésznőnket ambíciójában lelkesítse s kiváló művészetében gyönyörködjék.

M ü s o r.

Vasárnap d. u. **Bibliás asszony**
este: **Egyiptom gyöngye.**
Hétfőn: **Az arany kakas.** (zóna)
Kedd: **Szerelmem, iskolája,** (*Gazdy* Aranka jutalomjátéka.)
Szerda: **Kék asszony**
Csütörtök: **Férj vadászni jár.** (előszőr)
Péntek: **Görög rabszolga.** (zóna)
Szombat: **Tricoche és Cocolé.** (Szalkai 20 éves színészi jubileuma.)

Felelős szerkesztő: *Chay Antal.*

Newyorki Germania

— életbiztosító társaság. —

Európai osztály:

BERLIN, Leipzigerplatz 12.

(A társaság saját házában).

Nem kölcsönös. Részvényeseknek korlátolt osztalék 120.000 korona.

1896. végén érvényben lévő biztosítások 355 millió kor., 1896. végén tényleges vagyon 111 millió kor., 1896. végén fizta fölősség a biztosítottak javára 7 1/2 millió kor.

Ingyen háboru-biztosítás. A biztosított az osztalékok évenként felveheti. Évenként csökkenő díjfizetés.

Magyarországi vezérképviselőség:

BUDAPEST, V. ker., Váci-kört 16. szám.

Igazgató: **KÁLLAY GYULA.**

HAL ELADÁS.

A tata-tóvárosi hitb. uradalom

igazgatósága

elád nagyobb mennyiségű, dr. kint
2 és 5 klg. közötti súlyú

PONTYOT.

Csak 50 klg. felüli mennyiség

rendelhető.

A közelebbi feltételeket megírja a

tata-tóvárosi uradalom igazgatósága

TATÁN, (Komárommegye)

Utánnyomon a társaságok.

A közeledő téli évadra ajánlom az első rendű

tatai

darabos színet

szobafűtésre,

legjutnányosabb árban,

helyben fuvar- vagy waggonszámra,
vagy bármely állomásra szállítva.

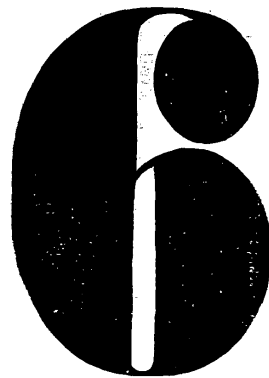
WEISZ JÓZSEF,

a tatai kőszénbányák fejérmegyei képviselője. 255. — 10.

Székesfejérvár, Sas-utca 5. sz.

Hirdetéseket

a „FEJÉRMEGYEI NAPLO“ részére jutányos árért vesz fel a kiadóhivatal (Szammer Imre könyvnyomda.)

huzásra érvényes jótékonyezélu — sorsjáték a budapesti poliklinikai egyesület kórháza javára — sorsjegy ara csak

1 korona.

Főnyeremény

100,000

korona ért.

5 nyeremény a 20.000 kor. stb. ért.

Kívánatra 200 elevonással készpénzben kifizettetik.

Első huzás

visszavonhatatlanul

már január hó 4-én.

Megrendeléseket pontosan teljesít

Bartos Gyula Székesfejérvár.

Kapható:

Reichard Mór és Weisz Hermann

dohánytözsdejében.

Nagy jótékonyági sorsjáték
kezelősege

a Budapesti Poliklinikai Egyesület kórháza javára

Budapest, IV., Kossuth Lajos-utca 1. sz.

279. 15-7.

SCHUBERT és SCHLESINGER

SZÉKESFEJÉRVÁROTT

Dunántul legnagyobb divatáruháza!!

!! Nagy karácsonyi vásár! Occassió eladás!!

Megnyitás: már november hó 20-án.

Tartam: december hó 31-ig.

Rendkívül kedvező alkalom nemcsak karácsonyi és ujévi ajándéktárgyak, beszerzésére, de hölgyközönségünk **várva várt** alkalma, hogy szükségletüket **egész évre** fedezhessék; mert **elismert tény**, hogy karácsonyi vásárunk árai **meglepően olcsók** és nemcsak saison cikkeket tartalmaz, hanem hozzátartoznak **a nyári idényről visszamaradt** összes cikkek is.

OCCASSIÓ-ÁRAK:

Kamarn szövet dupla széles legszebb sima és mintázott kivitelben . . . mtr. 26 kr.	Sensatiós olcsóság!! Francia delaineek néhány 100 legdivatosabb mintában . . . mtr. 38—40—42 kr.	Flanell portörő legjobb puha minőségben drb. 08 kr.
Divatkelme dupla széles fekete és színes kivitelben mtr. 32 kr.	Mosó tennis flanell nagy választékban méter 18 kr.	1 vég creasz vászon minden fehéreműre alkalmas 4.50 kr.
Női posztó, dupla széles, nagy választékban mtr. 35 kr.	Tourista flanell, kiválóan alkalmas blousokra és házi rubákra . . . mtr. 28 kr.	Széles creas vászon 1 teljes vég legjobb minőség, alkalmas különösen női ingekre 5.75 kr.
Női posztó 120 czm. széles kitűnő minőség mtr. 45 kr.	Francia mosó kelme óriási választékban 18—20—22 kr.	1 vég valódi Schroll chiffon felényire leszállított árban 5.25 kr.
Női posztó 130 czm. széles costum ruhákra is igen alkalmas . . . mtr. 68 kr.	Mosó barchet, egész szép mintákban, kitűnő mosó mtr. 20 kr.	Vászon damaszk ebédlő készlet, igen jó minőség, 6 személyre 3.25 kr.
Francia flanell és kazán, dupla széles, legjobb blouskelme mtr. 55 kr.	Francia barchet, 80 cztm. széles, különleges mintákban mtr. 26 kr.	Nagy vászon lepedők, szélessége varrással nélkül 156 cztm. drb. 1.45 kr.
Tiszta gyapju baige kelme dupla széles szürke és drapp mtr. 22 kr.	Mosó flanell blousok, minden nagyságban 1.25	Batiszt zsebkendők hölgyek és urak részére gyönyörű mintázatban tet. 1.95 kr.
Angol costum kelme 130 cm., legdivatosabb színekben mtr. 85 kr.	Silek selyemblous, elragadó szép színekben, minden nagyságban 2.25 kr.	Francia ajour zsebkendő kettős és három ajourban 2.25—2.85 kr.
Különleges (exclusio) kelmék, melyekből csak egyes toillettek vannak méter ár 1.20—1.40—1.60 kr.	Női posztó és bélelt clott alsó szoknyák 2.80—3.60 kr.	1 vég irlandi vászon széles elismert jó gyártmány 7.25 kr.

Meglepően olcsó! Színes pongis selymek tönkretelhetetlen jó minőségben mtr. 58 kr.

Színes fekete bársony . mtr. 58 kr.	Selyem maradékok minden árban!	Körköpeny 11.— kr.
Divatos selymek 55 krtól feljebb.	Téli kabát jó béléssel . . 5.50 kr.	1 vég rumburgi vászon . 18.— kr.
Fekete brocat selyem nagy választékban 1.05 kr.	Téli kabát selyem béléssel 6.50 kr.	1 vég rumb. lepedő vászon 16.50 kr.
	Szőrmegallér 6.75 kr.	1 vég hollandi vászon . . 5.75 kr.

Mintákat vidékre bérmentve küldünk!!

SCHUBERT és SCHLESINGER divatáruháza,
Székesfejérvárott.